

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Amor Regularum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

tasset. Oraui, inquit, in Societate mori, nullâ *Amor Regularum.*
 umquam Regulâ violatâ. Præstò ei ante oculos perpetuò erat Regularum liber apertus,
 in museoli sui mensâ; aiebatque, mirè se acquiescere insigni Romani Collegij disciplinâ, in quo permagni æstimari sentiebat minimarum etiam Regularum obseruationem. Atque illo præcipuè simul delectabatur, videre tot Patres Fratresque tempore colloquij à mensâ concessi, aut in horto, aut in conclau, aut alijs locis suauiter ambulantes, religioseque colloquentes; mox nolæ vnius signo admonitos, momento silere omnes, verbis etiam dimidiatim abruptis, silentioque quemlibet redire in cubiculum suum, nullo cuiusquam audito per viam verbo. Sed quàm sancto affectu leges ille, vt normam quamdam veræ sanctitatis perfectionisque diuinitus sibi datam, complecteretur, vel eo cognosci potest, quòd omni vesperâ cum dormitum se conferret, (rem nouam, ac mihi quidem inauditam) religiosus Iuuenis librum Regularum singulari quodam pietatis sensu subijceret capiti suo; ac tum quietiore animo arctiorem somnum sibi capere videretur; moribundus verò, eundem librum adferri iussum, manibus tenere vellet, vt suo deinde loco diceretur.

Enimuerò si vigilans semper Ioannes fuerit

in abstinendo se omni cuiuscumque leuissimæ Regulæ violatione, at longè certè diligentissimus circumspèctissimisque fuit in se custodiendo aduersus umbras etiam earum labecularum, quæ vel remotè castimoniam obscurare possent: scriptumque reliquit, perpetuis se execrationibus abominaturum vel minimas noxas, quæ honestatis virtuti castimoniamque aduersarentur; vt sunt ciborum lautiorum appetentia, ingluuies, oculorum quàm domi quàm foris incauta licentia, similiaque libidinis irritamenta. Reuerà enim (vt dicebat) qui impurus fit, peior dæmonijs omnibus efficitur. Sic habent eius verba: *In æternum etiam leuissimas imperfectiones contra castitatem tendentes, vt propensionem in cibos, incuriam in oculis tam domi quàm foris custodiendis, detestabor & execrabor; quia reuerà, qui fit impurus, nequior fit omnibus diabolis.*

Ad hanc puritatem tuendam, magnæ semper illi cum intemperantiâ inimicitia intercessere, adeoque eam castitatis hostem, & earum quibus condiri oratio solet deliciarum corruptionem appellabat: dicere consuevit, nullâ re aliâ (secundum impudicitiam) offendi à Religiosis saculares magis, quàm si eos in ingluuiè videant proiectiores, audiantque de cibo & potu sepius loquentes.

Atque

Atque hæc litteris verba commendauit: *Vitium gulae est immoderata ciborum appetentia, eiusq; vitij actus sunt, frequens de cibis cogitatio ac sermo, fastidium communium, studium exquisitorum, edendi ratio inconcinna, cum nimia auaritate ac celeritate coniuncta.* Ipse sane modestè admodum vesceretur, moderati Eius in victu ratio. semper cibi, parcaque potionis, sed abstinentiæ ferè immodicæ, vt vix parabili victu ad implenda naturæ desideria defungeretur. Numquam à mensâ surrexit, quin eorum quæ sibi fuerant apposita reliquum quidpiam fecisset. At quoniam, florente crescenteque primùm adolescentiâ, natura, vberioris nutrimenti indiga, subinde appetentiam illi extimulabat; ille eo sensu vexatus, incusabat se scilicet vt intemperantiæ reum, acriterque inuigilans, in se quærebat: neque intelligebat optimus Iuuenis, non tam ingluuiem esse, ac quamdam appetentis egentisque naturæ necessitatem. Atque illa suâ opinione constrictus, plus semper sibi accidebat subtrahebatque indies, vti vigore naturæ paulatim extincto, penitus contabuerit. Nullo vniquam, quantumuis specioso, sanctitatis titulo adduci potuit, vt præter vulgare obsonium quidquam in cibum adhiberet: dicebatque, se sperare Deo cordi fore vt communia non nocerent, quando ijs vteretur,

E s retur,